
Carta oberta a la Consellera de Salut i el seu equip

ACDESA-Castelló*

“La nostra força beu de l'aigua de l'aixeta, de l'extensa polseguera que dissipa la mentida”

Davant l'actual context COVID-19, i d'acord al nostre compromís en defensa de la sanitat pública, des d'ACDESA-Castelló adrecem aquesta carta a la nostra Consellera de Sanitat –Ana Barceló– i el seu equip. Un escrit fet amb l'objectiu de transmetre públicament algunes de les nostres preocupacions i propostes com a professionals. Tot amb una sincera intenció constructiva, perquè la greu situació social i sanitària actual no demana silencis ni omissions, sinó implicació de totes i tots: responsabilitat col·lectiva. Ningú estava preparat per fer front a una pandèmia com aquesta de la COVID-19. Cap sistema sanitari ni social es trobava en unes condicions òptimes. Però a aquestes alçades de la pandèmia ja tenim un bagatge i aprenentatge i –com diu Raimon–, *“venim d'un silenci antic i molt llarg”*.

Som conscients que partíem d'unes polítiques de retallades i manca d'inversions que ja teníem ben localitzades, i que la crisi de la COVID-19 no ha fet més que fer-les paleses. La manca de personal sanitari i les condicions precàries laborals, així com la inequitat en la distribució dels recursos, s'han fet ara més evidents. La Conselleria de Sanitat Universal i Salut Pública hauria d'haver dissenyat ja un pla estratègic que permetés donar resposta tant a nivell de recursos humans i de materials sanitaris com de plataformes de coordinació entre els diferents actors implicats (Salut Mental, Benestar Social...). Tenim clar que serien mesures a aplicar a mig–llarg termini, perquè no són fàcils d'activar i coordinar.

Però el que percebim és que s'està dissenyant una política més aviat “d'apaga-focs”, implementant plans basats en “reforços” quan el problema no és reforçar, sinó estabilitzar. El dèficit no és conjuntural, sinó estructural, i així ho han reflectit nombrosos col·lectius de professionals.

Aquesta crisi la superarem gràcies a l'esforç de moltes i molts professionals que treballen moltes hores fora del seu horari laboral per poder atendre els pacients com es mereixen. Hores que, al nostre parer, no són tributàries de “pagues extra” que, a més a més, han estat dissenyades sota dubtosos criteris d'adjudicació i que han suposat un cert malbaratament. Uns diners que pensem que podrien haver-se invertit en altres necessitats. Si no es poden pagar les hores extraordinàries d'acord amb les normatives vigents no cal donar “almoines”. Amb una explicació honesta era suficient. Iguament, també cal establir xarxes entre els professionals clínics i els dels Centres de Salut Pública, de forma que es permeta un treball conjunt i productiu amb Epidemiologia.

L'**Associació en Defensa de la Sanitat Pública-Castelló** és una iniciativa ciutadana que pretén defensar i millorar la Sanitat Pública Valenciana. Entenem la Protecció de la Salut com un dret fonamental de la persona que ha de ser garantit i promogut a tota la població per les institucions sanitàries. Formem part d'ACDESA-PV i la Federació d'Associacions de Defensa de la Sanitat Pública (FADSP) el que ens permet coordinar esforços en la defensa i millora de la Sanitat Pública.

Més informació: www.acdesa.com | twitter.com/acdesa

En resum, allò que volem expressar és que si hi ha professionals que s'impliquen de forma individual amb un sobre-esforç enorme, creiem legítim demanar una política a un nivell més alt: cal planificació, i no solucions improvisades a toc de repunts de la crisi.

Per altra banda, l'altre tema urgent que cal tractar és la situació de les residències geriàtriques, que ja era pèssima abans que esclatara la crisi de la COVID-19. Cal una coordinació amb la Conselleria de Benestar Social que es dedique a resoldre aquesta greu situació.

Les residències sociosanitàries están excloses de l'Atenció Primària i se'ls dóna una atenció "low cost" perquè així l'interessa al sistema. Sembla que alguns polítics i molta part de la població també, desconeixen que els residents NO tenen l'atenció mèdica integral que els caldria. Aquests pacients només reben per part d'Atenció Primària l'atenció mèdica urgent. En lloc d'un control basat en la prevenció i atenció crònica de qualitat que hauria d'estar en mans de la xarxa d'Atenció Primària, els seus sanitaris són privats i hi treballen només unes hores concretes.

El resultat d'aquesta realitat l'hem vist nosaltres com a espectadors estupefactes i els residents com a víctimes innocents. Cal plantejar JA un canvi de model. La creació d'un Servei autonòmic socio-sanitari és una necessitat. Caldrà trobar i establir la forma correcta de desenvolupar-lo, i des d'ací convidem les autoritats polítiques a considerar accions cap a aquest altre model.

Des d'**ACDESA-Castelló** aspirem a un sistema resilient. Això és: polivalent, amb capacitat d'auto-regular-se, un sistema en el qual les patologies NO COVID-19 continuen sent ateses, un model que siga integrat i flexible.

Quin problema veiem per construir-lo? Cal que la Conselleria confie en els professionals amb sensibilitat per participar en aquesta gestió d'un nou sistema. Des de la nostra experiència, trobem colpidora i exasperant la verticalitat del funcionament.

Volem més autonomia de gestió per a les Gerències i Departaments de Salut, i més *feed-back* d'aquestes amb les propostes dels professionals. Repensar i apostar per crear *de novo* els canals per funcionar d'una altra manera. Perquè estem cansades, decebudes, però no vençudes.

A nosaltres no ens mouen rèdits polítics, ni anem a cop de pressions sindicals o de mitjans de comunicació. Parlem sense filtres perquè sols ens mou treballar per als nostres pacients que, ara més que mai, mereixen una atenció pública de qualitat.

Ja no ens alimenten molles, ja volem el pa sencer.